

ՔԱՆԱՏԵԴԱԿԱՆ

(Ա. Կիրակի Աղուհացից)

ԴՐԻՆ

Մատթ. Զ. 1-21

ԴՈՒՆ ես Աստուած ողորմութեանց անսպառ,
Միայն Քեզմով կ'ապրի հոգիս սովարեկ.
Երբ Դուն կու տաս բարիքներ ձրիաբար՝
Ես, շնորհներովդ բարերարեալս աղքատ, հէք,
Պատառը չոր պիտ՝ կարկառեմ նօթիին,
Մինչեւ փշեմ կեանքիս շունչը վերջին:

ԴՈՒՆ՝ մշտաբուիս ուրախութեան յորդ աղբիւր,
Եւ սրտերու կեանք, լոյս, հուր Դուն կու տաս.
Ես՝ ինքնաստեղծ տանջանքներովս հազար, բիւր,
Օրէնքի բեռ մը դրած իմ վրաս,
Ու պահեցողի տրառում դէմքով կեղծաւոր,
Զուր պարծանքի պար կը բռնեմ անսովոր:

ԴՈՒՆ՝ ճշմարիտ ու Երկնաւոր Տէր, գանձ մեծ.
Յաւիտենին փարթամութեամբ ակաղձուն¹.
Ես՝ եմ հոգւոյս միակ գանձին ուտիճ, ցեց՝
Շընորհքներէս սնանկացած եմ համբուն²:
Գանձս ու սիրոս ես ուրիշ տեղ եմ թաղած,
Եւ տակաւին կը ձգտիմ երկնային սուրբ փառաց:

Գ. Հ. Գալուստեան

Տարբոն

1915

¹ Ակաղձուն - առցուն

² Համբուն - ամբողջովին